

LA TRALA

SETMANARI SATÍRICH

No l'equivoqueu ab el d'enfrente * Mudará'l petadó cada setmana

DIPUTACIÓ, 262 ————— SURT ELS DISSAPTES

1A
TENENCIA

L'Adán pecador

Eva. — No hi arribo

Adán. — Ja 't deixaré la vara

Eva. — Es que tampoch hi arribaré

— Quin any que se'ns amaneix!
— Vol dir senyor *gnom*?
— Sí; serà un any que s'hi podrà sucar pa.
— Perquè?
— Encare vols mes coses? Hem inaugurat la tirallonga de 365 dias ab un dia de aquells que formen época. No vas anar a cala Ciutat el divendres pasat?

— No.
— Oh, donchs no sabs lo qu'es disfrutar. Afigurat que'ls perdidos *preñian* posició. El dia avans s'havien trencat el plats per las ollas y tots anavan a la desbandada. Els uns enfadats porque volian el turró mes ensucrat; els altres desesperats porque'l perdian y'ls mals pastors (com els va batejar en Marquina sense pensarho) suavan la gran gota al veure que tot se n'anava a can pistaues.

— Bé, home, pro crech que al últim tot ho van arreglar.

— Tens rahó. Ab aixó dels arreglos hi son molt tirats. Tot va ser qüestió de fer quatre festetas a n'en Buxó pera ferlo girar mes depressa que si l'haguesin pessigat... Pro fillet de Deu! S'hi va haver de ficar tot hom a arreglarho! Fins l'alcalde del Rey (com diuen a *La Perdida*) va votar pels *ediles* de la República. Quinas coses mes noves que'ns ensenyan els del *trust*!

— Qui en *Bodaderes*?

— El mateix y sense tornarse vermell. Despres van haver de telegrafiar a n'en Lerroux y no va deixarse telegrafiar. Llavoras varen espiarho a n'en Krausse petit, y en Salmeron no va poguer dir que no y va fer un altre *ordenó y mando* que no va ser obehit.

Despres el President del Consell de Ministres de la Monarquia Española, agrañit per la millonada doble que'ls republicans del *trust* li van donar, va veures obligat a tirar un cap de corda, que tampoch va salvarlos del naufragi ab que's veuen amenassats els asiatichs.

Va dir en Maura que ajudant als de las *nacions asiáticas* se feya la ilusió de que España *como en sus mejores tiempos* intervenia en els conflictes internacionals.

— Bé pro aixís va quedar tot resolt?

— Oh ca! A *nuestro futuro Alcalde* (en Corominas) van posarli no mes que la mel a la boca. La seva primera tinencia va resultarli interina y se'en va anar tot desconsolat a casa.

Y aixó que per treure una mica la amargor del desconsol va esperar-se que tothom fos fora porque aixís el públich (?) l'aplaudís a n'ell tot sol.

— Y'l van aplaudir?

— No va poguer ser porque tothom era fora. Ningú s'havia adonat de que ell no hi era y per axó no'l van esperar.

— De manera que tot aixó de la Unión Republicana es una broma?

— Sí, pro tot te la seva explicació. Els *trustaires* tenen un vocabulari especial que no mes poden entendre'ls iniciats.

— Vosté'l sab aquest vocabulari?

— Una mica, que hi pogut aprendre fixantme ab lo que diuen y fan els que'ns han promés la felicitat.

— Me'n diria alguns exemples.

— Ab molt gust: Quan diuen per Nadal tindrem República, volen dir que no'n tindrem; quan diuen fraternidad, volen dir explotació dels pobres que tenen a sou; quan diuen democracia, volen dir autocràcia (vegis la R. O. d'Aleandro el Mano); quan diuen naciones asiáticas, volen dir europeas; quan diuen que no aniran a la presa de possessió dels regidors, volen dir que hi aniran (vegis Buxó); quan diuen Unión volen dir pinya seca y quan diuen República volen dir ensarronada.

— Ah, ja ho veig. El seu vocabulari es com el de las personas decénts, pro tot al revés.

— Aixó mateix.

— Aixís com hem d'entendre'l discurs

que va fer en Corominas al pendre possessió de la regidoria?

— De la mateixa manera; tot al revés de lo que ha dit.

— Are comprench aixó de que'ls Republicans unitaris diguin que volen treballar per l'Autonomia en el municipi.

— Tens molta rahó.

— De manera que quedem que si ells han anat al Ajuntament a fer administració, farán...

— Tot lo contrari, si es que no s'ha d'entendre que administració municipal vol dir individual ab el vocabulari republicà. Que tot podria ser com podrém comprovar avans no acabi aquest any de *desgracia*.

— Bé, pro tot aixó debía arreglar-se a la segona sessió, vritat?

— Calla, home, calla. A la segona sessió encare hi varen sortir perdent. L'assiàtich va pescar no més que 24 vots ó siga un de menos que l'altra vegada. Se veu que va guanyant simpatias.

— Pro, sabria dir-me com es que passa aixó entre'ls republicans?

— Molt senzill. ¿No veus que aquesta candidatura es feta a tall de R. O. lo mateix que la de Diputats?

— Que'm diu!

— Dich que al ferla sols els ha guiat l'interés particular y las INTRIGAS INDIGNAS...

— Bal! Aixó ja no m'agrada. Vostés sempre han de recorre a la calumnia, al insult y al llenguatge groller.

— No, home, no, si aixó precisament ho diu... ¿qui dirias?

— La *Veu*?

— Ho diu en Don de Buen.

— No m'ho acabo de creure.

— Ho diu també en Mir y Miró.

— Tampoch m'ho crech.

— Donchs té; llegeix la nota enviada a laprensa per aquestos senyors:

«El señor de Buen censura y lamenta la pasión con que se ha combatido su actitud en estos días. No asistió a la sesión de constitución del Ayuntamiento para no ponerse en contra de sus correligionarios y no votar una candidatura que no fué elaborada puesta la mira en los intereses del partido republicano y en la ponderación de los diversos elementos que componen la mayoría, SINO QUE FUE PRODUCTO DE INTRIGAS INDIGNAS DE UN PARTIDO SERIO QUE ASPIRA A REDIMIR A LA PATRIA.»

La campanya de *La Publicidad* ha distanciat por completo al señor de Buen del señor Corominas por dignidad. hoy, ni puede ni debe aceptar la jefatura del director de un periódico que hace esa labor imprudente e injusta.

Ante los republicanos de veras y ante la opinión imparcial no tiene inconveniente en poner el señor de Buen su vida política entera enfrente de la del director e inspiradores de *La Publicidad*, en la seguridad de que todos los republicanos de convicción y honradez reconocerán que ha marchado el señor de Buen siempre a la vanguardia con SINCERIDAD, CON NOBLEZA, SIN COMPONENDAS NI CONTUVERNOS CON LOS ENEMIGOS DE LA REPUBLICA.

Por último el señor de Buen dice que si la autoridad del jefe no dicta SENTENCIA JUSTA en este pleito, hará un llamamiento a la opinión en un mitin y obrará con la decisión y energía que la moralidad y la virtud de las ideas republicanas exigen.»

— Qué me'n dius d'aixó?

— Home, que'm fá quedar parat.

— Ficsat bé ab lo que diu en Buen, *bueno*. Diu que no pot, per dignitat, dignitat eh? acceptar la jefatura del director d'un periódich que fá feyna imprudent y injusta. Diu que está disposat a posar la seva vida política enfront de la del director de *La Perdida*, ab la seguretat de que tots els republicans de convicció y honradés, honradesa eh? reconeixerán que en Buen ha anat sempre a la vanguardia ab sinceritat, ab noblesa, sense componendas ni contuvernismes ab els enemics de la República, lo que vol dir que en Buen regoneix qu'en Corominas no es sincer y per lo tant hipòcrita, que no es noble y per lo tant... d'allós y que fá componendas ab els enemics de la República.

— Te rahó.

— Y es clar que la tinch.

— Pró en *La Perdida* jo no m'hi enterat pas de rés d'aixó.

— Per lo mateix que la dirigeix en Corominas.

— Y además llegintla ningú s'entera de que l'Ajuntament no estigui constituït encare.

— Donchs mira, aixó't tornarà a donar la proba de que *La Perdida* enganya miserablement a sos llegidors.

— Y cóm acabarà aixó?

— Acabarà malament, si no vé un arretglo ó una empastifada.

— Me'n dupto.
— Donchs jo no, sobre tot de lo darrer.
— Per qué?
— Perque en Lerroux ha arribat segons llegeixo en el diari.
— Aixís tampoch ne dupto jo.
— Ja riurém donchs.
— Fins a més veure.
— Adéu, fins la setmana entrant.

GNOM

La Presa

¿Qué deu passá en la gran plassa qu'es plena de dalt a baix de gent de cara colrada y de brassos desvagats?

¿Qué deu passar que las caras reflectan ansietat y las mans empunyan vergas y garrots d'aquells nuhats?

Qué deu passar que las donas han amagat els brivalls y que las estatuas blanques que vigilan el portal han girat la cara ab fástich al veure al poble (?) acoblat en la plassa de Sant Jaume esperantse per entrar.

¿Es que'ls drets payrals perillan? ¿Es que algún altre Ferrán no vol pagar, com llavoras, lo dret dit del Vectigal?

Rés d'aixó; porque als reys are crech que tot els surt de franch. Ni cap dret payral perilla (ni dich igual dels cabals) ni passen tampoch mes cosas que las que son d'esperar d'un poble que bada y paga y s'escolta impositat las prédicas de sirena de quatre *despreocupats*.

Las portas ja son obertas y al punt els municipals formats en duas fileras diuen que ja's pot entrar. La xusma eridant febroza ¡viva la d'aixós social! s'entifa amunt empenyantse y a riscos de relliscar.

Ja s'abocan ab fal-lera dintre de la sala gran. Ja mouhen el gran escándol sens modos ni urbanitat. Ja sentim entre la xusma un fenomenal *rach-rach*! y aixó qu'en Buxó jurava que no'l veuriam allá.

Pró qué passá? ¡Batualisto! Aquell mano de Balnau se veu que ja no té espera y de pet se'ns ha assentat a la poltrona, que encare legalment no pot usar. En Boladeres el renya y crida un municipal que'l tren altre cop a fora. Allí tots l'han d'aguantar porque te por que li fugí lo silló regidorial y pateja y fins renega porque li deixin tornar. Per calmarlo en Corominas li diu: — Si no vols callar ho escriuré a D. Aleandro! porque't fassi fer bondat — mes de cop en Boladeres crida: — ¡ja podém entrar! — y tots corrents s'abrahonan dintre de la sala gran, ab perill de trencadissa y a riscos d'atropellar als dignes catalanistas que hi van serens y pausats.

L'alcalde els hi dona varas y els edils republicans las prenen ab tanta pressa que semblan noys afamats que'ls hi tirin una crosta de pa tou ben oliat. En Corominas, (Assiàtich) ab els ulls tots brilljants per l'emoció, bada boca y així diu si fá ó no fá:

— ¡Ja tenim la vara; al últim l'hem pogut arreplegar! — (Crech inútil dir que parla un llenguatge singular que se sembla una miqueta al idioma castellà).

Portém tant grossos projectes, portém propòsits tant grans que ja veuréu com se queda espalmada la ciutat. May, may, alguns de nosaltres habém sigut concejals. Are es la primera volta que'ns veyém tant ben peixats. Pró no s'espantin *señores* donchs venim ben enterats de que aquí convé depressa procurar fer rals, molts rals».

Un de la colla, l'estira y li diu — ¡calla animal! — L'Assiàtich impertèrrit procura dissimular afegint: — «Donchs sí *señores*, aquí s'han de fer molts rals per atendre las melloras de nostra comtal ciutat.» —

Estant aquí de la cosa no's pot en Buxó aguantar y sense di'ase ni bestia deix aná un altre *rach-rach*. En Corominas se'l mira ab mirada de sufta y l'altre tanca la boca y ja no torna a *racar*. Y segueix en Corominas afirmant la novetat de que «ya tienen juicio (lo que'm permeto duptar) «y que dentro los principios de su doctrina, harán mucho bien a Barcelona y otras cosas que ya, ya».

L'alcalde li dona gracias y ell las hi torna a donar y tots el que al saló estavan se senten tan afectats que no poguent contenir-se tots se posan a plorar.

No cal dir que las paraulas que vá dí'l senyó Abadal van ser molt malaguanyadas pe'ls que las van escoltar.

Acabat d'aquestas cosas jo també'm vaig afectar y més quan vareig trobar-me de butxacas escurat. Un rellotje que tenia (qu'era bastant *remontuar*) causat de sentir bestiesas va fugir y no ha tornat.

Per aixó no puch contarlos com jo voldria'l final... Mes com que la premsa diaria tant extens lloch ha ocupat per explicar la comedia que comensá per cap d'any, penso que hi complet de sobras ma missió, y per lo tant aquí faig punt, prometentlos que si alguna cosa hi há no deixaré d'explicarla abusant de sa bondat.

VIVA

Festeig de carrer

— Ahont vá aquet bé de Deu d'hermosura — cridà desde'l portal de la quadra en Remena, abalansantse al defora vejent venir a la Grabada.

— Ahont vols que vagi, tabalot, feu tot espolsantse enorgullida com euga ab guarniments nous. — Per la *teca* dels Senyors, Remena. ¡Ay, ja't dich jo que si pogués prou els engegaria!

— ¡Qué has dit dulsura! Que no'm tens a mi ab un cor més gros qu'aquesta quadra y més sencer qu'un ciri de *muliment*.

— No'm tagis riure.

— Riure! Lleinadura del meu cor! No son pas cosas de riure, Grabada, aquestas que la meva pobreta llengua lleansa al defora. ¿No has sentit may, aquí dins, al fons del fons de tot, un pessigolleig joganer, com si'l gratessin ab un respall desde.... l'uchsipuccio al Pirineu?...

— Ay, fill meu, que pobles anomenas! Se coneix que portas un metje.

— Qué vols ferhi, papellona ensucrada, si quan te veig tot jo m'esborrono d'alegría.

— Que tens por que't passi la cara per la ma, feu ella un xich cremada.

— Per qué ho dius, videta?

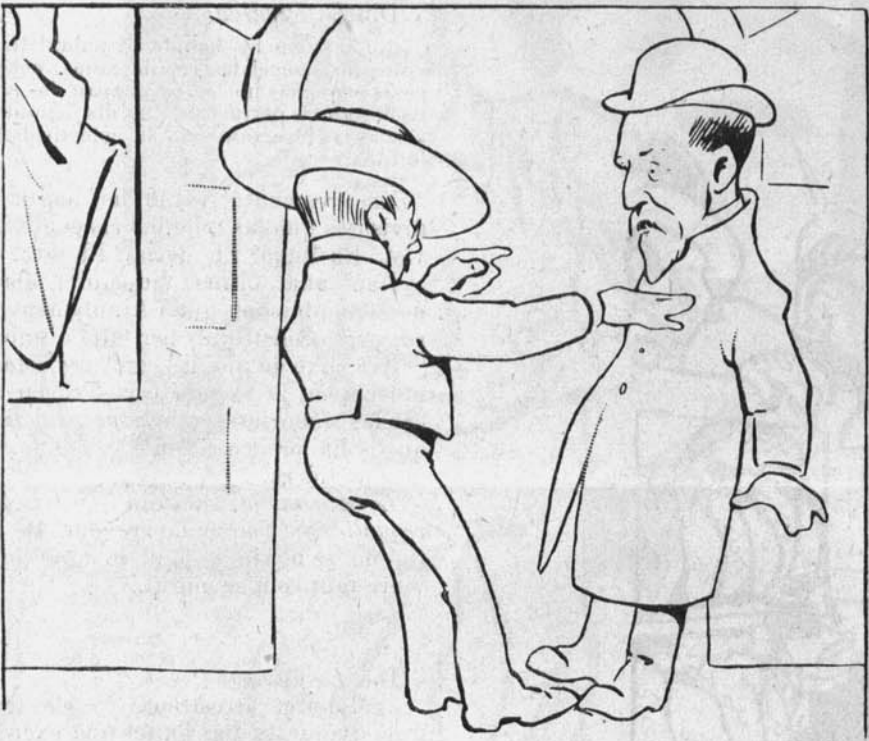
— Com que dius que t'esborronas y com que jo soch grabada. Fins aquí no es pas meva la culpa.

— Que't ve de naixement potser?

— No fill, no; vaig neixer tal com marca el *Narro* y pas com tu't pensas. Que't creus que tothom es'esguerrat com tu, de naixement, ab un ull que no sembla sino que está renyit ab l'altre: may els he vist anar plegats.

— Es que la llevadora tenia els dits llarchs y m'en va ficar un al ull. ¿Qué vols ferhi? Ja miraré de posarli *riendas* si tu ho vols.

A pendre possessió

En Buró. — ¡Vos Nel-lo per aquí!

En Nel-lo. — ¡Y vos també? No haviau dit que no vindriau.

En Buró. — Y vos també.

— Ay, no, no; per mi que no estigui, que fassi de las sevas.

— Es que si decás miraria de encarrilarlo.

— Pro que no veus, Remena, qu'encare et quedaria aquesta cara que sembla una parada de granots?

— No't queixis que tu també, Grabada, la tens que Deu n'hi dó. Sembla que la acabin d'engravar.

— Aixó es el *cutis*, fillet; pro tu, pobre esqueix de persona, que no veus qu'además encara't queda un nas que casi, casi necessita un *fulicular*?

— Vols dir que soch *feyu, feyu*?

— Y una mica més.

— Tant com tu.

— Que t'has pensat, pastanaga! Ets massa gran per fer tanta gracia. Com se coneix que no mes tractas ab bestias...

— Y ab tu, Grabada, feu á tall de cotxero en Remena.

— Si no fos perque es mal vist pegar á un home, t'agafava y t'esprenia com una bayeta.

— No tantu, sarassa!

— No tantu! Mira que no necessito que m'atilis mes, beneyt.

— No cridem, fregall, no cridem. Digas lo que vulgas pro no cridis.

— No'm fessis cridar. Com se coneix que sols has vist la gramática per las escobertas, mals modos. Quant vegi á la senyora Francisqueta ja li diré que no'n prengui mes de cotxeros que mal parlin á las minyonas dels parroquians.

— Dels parroquians has dit? Pro que no saps que'ls teus senyors son tan rancis que no's volen ni morir per no tenir de llogar cotxes per portar á la familia al cementiri?

— Es á dir que ni aixó't deté? Ni'l respecte al meus senyors?

— Pro si encare no fa un quart que deyas que'ls volias engegar.

— Ja veurás, no n'has de fer res de lo que jo dich; fins aquíells me donan el pa y'm pagan la soldada ab puntualitat y no me dona la gana que ningú mes que jo'ls bescanti.

— Vaja m'en alegro molt. Vols dir que ab tu ja n'hi ha prou per bescantarlos, eh?

— Y'n sobra. Ho tents entés?

— Dispensam, jo'm creya que necessitava ajuda, pro ja que no es aixís, no hi tinch res que dir y faig *mutis*.

S'obra una finestra del pis y una veu enfadada crida:

— Pepa! Encare es aquí? Fa mitja hora que s'en ha anat y encare ha d'anar á la plassa!

— Mitja hora, mitja hora! Aviat las clavan vostés y sense engaltar. També podia dirrho d'altre manera y no sofocarme aquí al mitg del carrer — feu la xicota trayent foch pels caixals.

— Potser voldrá que li digui ab música y cau d'orella perque sigui mes dols, crida

la senyora. — Fagi'l favor de callar y fagi la seva obligació — y tancant la finestra d'una revolada la senyora's fica á dins.

— Ay, Grabada del meu cor, quinas injusticias.

— Ja tens rahó, Remena, basquéjat per posalshi l'honra ben neta y t'ho pagan de aquesta manera.

— Aquesta dona es una qualsevol, oy Gravada?

— Encara fos aixó ray. Lo que jo se y'm callo per no donar escandol.

— Sempre ho veurás aixís; fes favors á burros y t'ho pagarán á cossas. Ja te rahó l'adagi qu'ho diu.

— Ramena! cridaren de dins de la quadra. — Y'ls guarniments, bagarro, qu esperas qu'es netegin sols?

— Mare de Deu, no's pot estar un moment tranquil.

— Vaja, adeu, guarda-rodas del meu cor.

— Ja hi tornem — feu la mossa. — M'en vaig perque encara acabaria malament tot aixó.

— ¡¡ Remena !!

— Ja vinch! Mare de Deu Santíssima, aixís t'arrenquessin la carn magre de sota l'aixella, baladrer — y tot despedintse de la mossa torná ab el ¡ja vinch! tot ficantse quadra endins disposat á netejar els guarniment ageguts á la pallissa.

SABBS.

Felicitació

Avans qu'en Marquina ho fassi vuy ser jo per endevant qui felicití als *perdidos* que'l turró han arreplegat.

Com qu'estém sols me proposo parlar com á bons companys, sense por que ningú'ns senti ni'ns vegin per cap forat.

Perque, noys, si tots tinguessin orelles per escoltar y ulls que os vegessin per dintre, ¡Seria una atrocitat!

Figureuvs si vegessin á n'aquell endiestrat que perque'l *Manó* deixava á recó, al fè'ls candidats,

va amenassarlo molt sério que si no hi era allistat se'n iria, gab qui dirian? Ab els monárquichs! ¿qué tal?

Y no vuy parlar dels altres ¡y tant com hi há per parlar! perque vuy felicitarlos y no darlos mal-de-caps.

Prous que'n van tenir, els pobres, al tractar de fer las parts de tinencias d'Alcaldia. ¡Fillets, lo que van suar!

Pró are que me'n recordo, m'hi apartat un xich del cas, donchs la possessió está presa y ningú'ls hi arrencará.

Per aquest motiu m'apresso y'ls vaig á felicitar.

Corominas, oh assiálich! Borrell, López y Palau, Nel-lo, Costa, Giner, Mundi, Galí, Ribas, Magriña, More, Altayó y Bastardas Porrera y Zurdo Olivars, Teixidó y Badia, ¡al últim heu sigut tots concejals!

No es pas que vos tingui enveja ni es que cregui que al ser dalt oblidaréu las promesas; no senyors; crech ben formal totas las que vareu ferne quan vos vareu presentar.

Vau dir que netejariau de destorbs la Casa Gran, y jo ho crech á mans besadas. Els perdigots mal-pensats sempre han de dirhi la seva, mes jo vos dich, no'n feu cas.

A n'el fondo regoneixen com jo crech, sense dptar que la deixaréu ben neta ben neta de dalt á baix!

LLUM

Aquest darrer dilluns al «Intim» varen estar molt Cassius; vuy dir molt malament.

Varen fer el *Mestre Olaguer* d'en Guimerá, ab cada canonada que baldava, fins al punt de que's va desmayar molta gent.

Sobre tot, el final va estar á gran altura. Aquestos íntims son la mar de realistas. Figúrinse que per donar una idea de que'l Mestre Olaguer era mort, ben mort, un cop acabada l'obra, el teló no queya. Y la gent vinga mirar lo que passava y no veyam res de nou fora d'aquella bandera que va ser rebuda como si sempre fossin Jochs Florals. Veyent que'l teló no queya vaig preguntar á un iniciat qué era lo que representava alló y'm va dir qu'era per veure com els morts s'anavan descomponent de mica en mica.

Y ell ho veyia aixís mateix. Després va dirme un acomodador que no hi havia tal cosa, sino que era per descuyt dels tramohistas.

Torquemada en el foch es molt bonich. Un senyor vol regalar un matelás á la seva minyona y ella que sí, que'l comensa á omplir de fástichs dihentli mal-home y banyeta y qué sé jo.

Llavoras ell que li diu bruixa, y ella li torna á dir lo mateix y ell també y ella també fins á dos quarts d'una de la nit.

L'obra va ser Cassiada.

Are en quant á l'*Eridón y Amina*, dech dir seriament que hauriam preferit que'ns haguessin donat tres *Eridóns* seguits que no pas aquellas duas altrás bromas.

Y are fins á dilluns, que si ningú's posa malalt, ni passa lo de costúm, nos farán *La festa dels Reys* ó *Lo que vulguen*. Ja va bé aixó. Si'ns arriban á deixar triar el dilluns passat hauriam dit que no volíam més que'l tapís.

La orquesta del «Intim» segueix fent vaga.

Els altres teatres no caben en aquest número perque son més grans que'l de las Arts.

Llegim: «Un professor de l'Universitat de Filadelfia ha donat una conferencia volguent demostrar que ab la influència dels raigs X poden convertirse en blanchs los homes negres.»

Alsa, Negret, ara sí qu'ha arribat la teva.

La carta que'ls encarregats de formar el flamant partit liberal democrático aquí á

Barcelona, han enviat al seu amo senyor Montero Rios (su querido jefe, com diuhen ells) es una carta que ve á ser unas bases de Manresa *bien entendidas*.

Aquestos senyors per vestirse de lliberal y democrata han tingut d'anar á la guardarroquia del catalanisme.

Vegin si no es aixó 'l dir com ells afirmen, que'l partit *Democrático liberal* procurarà rompre las infinitas trabas (textual) de l'administració centralisada y defensará la expansió de la vida regional. *Adios compañeros de causa!*

Luego después, «tendrá los mayores respetos (mayores eh?) al idioma del país (sin desconocer la conveniencia de un idioma oficial). Sobre tot no deixin de desconèixer aixó del idioma perque sino la patria's desintegraría.

Diluvio, avuy t'hem de dir (donchs som del tot imparcials) que tan si ho fas per revenja com si ho fas per voluntat aplaudim la gran campanya que per desenmascarar als republicans de llama que han pujat al pedestal, vas fent desde fa uns quants dias ab aplauso general.

L'alcalde de Rey (títol inventat per *La Perdida* als Alcaldes de R. O.) diuhen que obehint ordres superiors va votar á n'en Corominas per primer tinent de Alcalde.

Y'ls diaris s'en escriuixen y en els *círculos políticos* se fan sabrosíssims comentaris.

Ja fa molts dias que nosaltres ne parlém de las connivencias monárquich-republicanas y per aixó ni'ns havém escriuixit de que un alcalde nombrat pe'l rey voti al revolucionari (?) Corominas, ni se'ns acudeix fer cap comentari á lo que creyém de sentit comú, tractantse de gent que's vendrán als jesuitas si'ls pagan bé.

A tant han arribat las bonas amistats dels republicans acaparadors de la República ab els monárquichs, que ja comensém á creure de debó ab que tindrem aviat República. Entre bons amichs tot s'arregla, y son capassos de fer un arreglo tan arreglat que no estranyaria gens que'ns fiquessim al llit ab Monarquia y'ns llevessim ab la República implantada'l dia menos pensat.

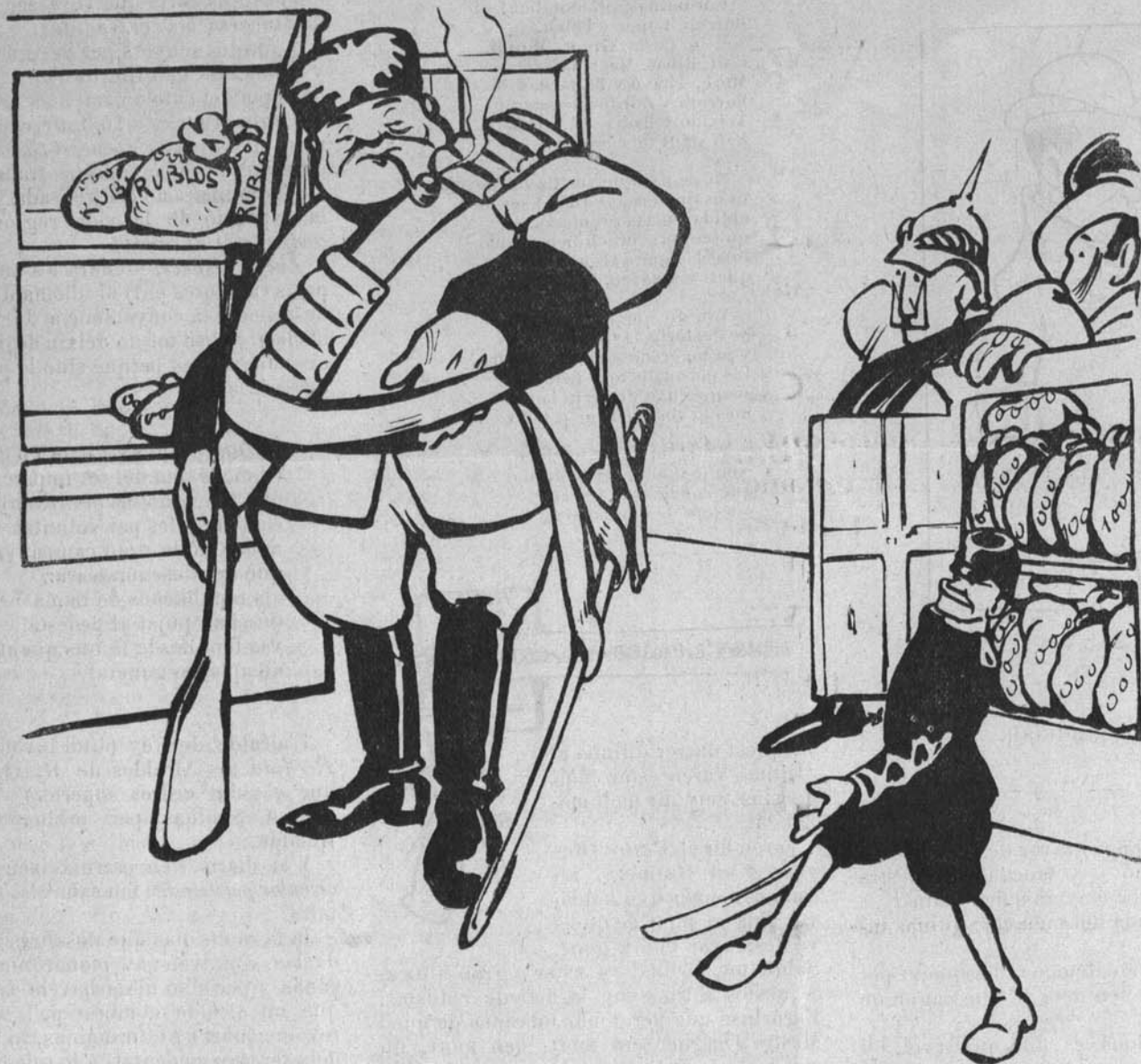
En Canalejas ha arribat y ningú se'n ha adonat. Ningú s'ha adonat de l'arribada, donchs ben pochs eran els *cogerrillionarios* que hi

A la porta de la Casa gran

— Qué hi fan avuy á qui dintre?
— Res, son los rechidors republicans que *toman* possessió.
— Ja comensan?

Russos y japonesos

Russia. — Ah si jo tingués la caixa plena com la d'aquest nano.
Japó. — Apa maco, déixat d'orgas.

Dibuix d'Hop.

ciosa, l'Ardit va riure molt y 'ls altres tampoch.

Diu La Perdida:

«No hay, no ha habido ni habrá divisiones entre los concejales republicanos, porque las cosas pequeñas no les preocupan, los personalismos no les perturban y las distinciones y las glorias las reservan para la colectividad republicana.»

Efectivament. No hi ha hagut altrés divisions que las que fins els cegos hi han vist. Eh Buxó? Eh Marial? Eh etc.?

Han anat units, tan units els regidors republicans que l'Ajuntament no va poguerse constituir per falta d'unió.

Are, això de que las cosas pequeñas no'ls preocupan, ja es mёр cert. Pró en aquest cas las tinencias serán cosas grandes, perquè'ls ha preocupat molt y molt de sério la repartidora.

Las glorias las reservan a la colectividad republicana. També ho creyém. De la gloria no se'n viu y aquí lo que convé es viure tant com se pugui.

Diu La Campana:

«Salmerón arrostrant (!) els terribles fets d'aquests dias ha fet una excursió de propaganda a Alcázar de S. Juan».

Y efectivament, segons informes, en Salmerón ha arrostrat el fet desde un Sliping-Kar, entre caloríferos y mantas peludas y matelassos de ploma. Es a dir fet un Rey (tal com la mateixa Campana'l pinta a primera plana, y nosaltres també'l pintavam en el número passat.

Si així en Salmerón arrostra
'l fet terrible que fa,
¿qué'n dirém d'aquells paletas
y manobres, y altres tants
que l'arrostran a la forsa
per guanyarse un mos de pá
desde dalt d'una bastida
y no d'un Sliping-Kar?

La democracia republicana del trust, no vá poguer resistir la temptació y 's vá enfilar en cotxes de dos cavalls pagats per Barcelona, per tornar a casa després de la presa de possessió; aixó sense tenir llástima als pobres cotxeros que ab tot y ser dia de festa devian dinar a las vint y quatre. Y tot per la gran comoditat democrata social dels trustayres.

¡Bons deixebles cria'l Mano!

Imp. Elzeviriana, Rambla Catalunya, 14; Barcelona

havia a l'estació rebentlo, y encare que's va cridar alló y lo altre, van cridarho molt intimament.

Are, de qu'en Canalejas era a Barcelona ja som alguns més els que ho sabém, tant per lo que han dit els diaris, com perque al *distinguido hombre público* se l'ha vist per tot arreu passejant per ramblas y passeigs igual que qualsevol pagés d'aquestos qu hem tingut per aquestas festas.

Se veu que s'ha volgut aprofitar y rescabalar de l'altre vegada, que per forsa major (la de la guardia civil) tingué de tornarsen sense haver pogut veure rés.

¡Cómo cambian los tiempos... y las democracias!

L'Ardit es d'alló més xistós.

Si ns avenim de tractes lo llogarém per la secció de «xistos vells» y ja'ls hi prometo que riuran.

Ell mateix ho va explicar en un rotllo d'amichs. — Diu que'l dia de Nadal va entrar en una botiga y va demanar cent catalanistas. El botiguer va dir que no sabia que volia dir.

Si hombra sí, vuy dir cent neulas (!!!)

Y es clar, devant d'una gracia tan gra-

¡Avis espatarrantment interessant!

LA TRALLA, engrescada ab el próxim adveniment de la República que se'ns va prometre, per un d'aquestos dias, vol solempnisar tan solempnial solempnitat, ab un Gran número extraordinari que constará de

8 PLANAS 8

totas ellas dedicadas al gloriós aconteixement, y ab gran profusió de ninots presos del natural. Ademés publicarà extensa informació dels actes trascendentals que tindrán lloch, com l'arribada de la Cort Republicana, reformas que's portarán a cap, nomenament d'autoritats democráticas; y edictes, bandos, proclamas y Republicanos Decrets que publicarà'l Govern de la República pera la regeneració de la Patria.

¡NO DEIXEU DE COMPRARLO!

A fi de que totas la fortunes puguin adquirir aquest recort de la implantació d'aquesta mena de Llibertat de Igualtat y de Fraternitat, hem acordat que se'n farán no més que

10 CÉNTIMS 10

tant els pobres com els rics perquè's vegi que som els primers en practicar els sants principis democrátichs.

SORTIRÁ'L DISSAPTE QUE VÉ DÍA 16

10 Céntims 10 * 8 Planas 8 * 16 de Janer 16